

Arrest

nr. 150 194 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2009 dienden eerste verzoeker en zijn echtgenote een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 4 december 2010 dienden eerste verzoeker en zijn echtgenote een eerste aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 6 januari 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 30 april 2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 14 augustus 2012 dienden eerste verzoeker en zijn echtgenote een eerste aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 september 2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij arresten nr. 86 963 en nr. 86 962 eveneens de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 november 2012 dienden zij een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 5 februari 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 22 november 2012 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Op 19 juni 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 14 augustus 2012 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 14 oktober 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer twee medische adviezen op.

Op 16 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 4 december 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 5 november 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 18 november 2013 dienden eerste verzoeker en zijn echtgenote andermaal een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet namens zichzelf en hun minderjarige kinderen.

Op 28 november 2013 dienden zij een derde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 3 februari 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 28 november 2013 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

Op 26 februari 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 18 november 2013 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk ten aanzien van eerste verzoeker (hierna verkort verzoeker) en zijn minderjarige kinderen.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2013 werd ingediend door.

S.,E. (...) ook gekend als: S.,E.
+ wettelijke vertegenwoordiger van:

S., N. geboren op (...)2004
S., R. geboren op (...)2006
S., E. geboren op (...)2010
S., M. geboren op (...)2010
alle van nationaliteit: Azerbeidzjan (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkene stelt dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, gelet op de huidige situatie in Azerbeidzjan. Hij verwijst naar een reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Dit reisadvies vermeldt dat het merendeel van de reizen naar Azerbeidzjan doorgaans zonder problemen verloopt. Er wordt enkel aangeraden bepaalde regio's te vermijden. Dit reisadvies kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een bewijs dat een terugkeer naar Azerbeidzjan niet mogelijk is. Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International. Een loutere verwijzing naar een algemeen rapport, zonder toepassing op de eigen situatie, is echter onvoldoende. Betrokkene brengt geen enkel nieuw persoonlijk element aan, waaruit blijkt dat hij eventueel gevaar zou kunnen lopen bij een terugkeer. Hij beperkt zich tot het hernemen van zijn asielrelaas, dat niet geloofwaardig werd bevonden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene haalt aan dat hij een aanvraag art. 9ter heeft ingediend voor de kinderen. Deze aanvraag werd echter onontvankelijk verklaard op 03.02.2014.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van diverse schoolbewijzen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantoonde dat een scholing met in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkene roept in dat het schooljaar zal onderbroken worden bij een terugkeer." Dit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien betrokkene steeds op de hoogte was van het feit dat zijn verblijfssituatie precair was en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was.

Betrokkene haalt aan dat hij geen enkel contact meer heeft met zijn land van herkomst en er op niemand kan terugvallen. Hij was echter steeds op de hoogte van het feit dat zijn verblijf in België enkel werd toegestaan in afwachting van zijn asielprocedure en vervolgens in afwachting van een beslissing ten gronde inzake zijn medische regularisatieaanvraag en dat de mogelijkheid bestond dat hij geen verblijfsvergunning zou krijgen en bijgevolg België zou moeten verlaten. Dat betrokkene ondanks dit gegeven geen banden heeft onderhouden met zijn land van herkomst is zijn persoonlijke keuze geweest. Het argument dat hij niemand meer zou hebben om op terug te vallen kan evenmin weerhouden worden, aangezien van betrokkene mag verwacht worden dat hij als jongeman van 31 jaar, op zelfstandige wijze kan verblijven in zijn land van herkomst.

Het feit dat de moeder van verzoeker op legale wijze in België verblijft en dat zij verklaart in te staan voor de opvang en het onderhoud van het gezin, vormt geen buitengewone omstandigheid. Mevrouw S.Z. verblijft sinds 2005 in België, terwijl betrokkene pas in september 2009 naar België kwam. Hij was derhalve vele jaren perfect in staat om van zijn moeder gescheiden te leven. Bovendien toont betrokkene met aan dat zijn moeder hem en de kinderen niet zou kunnen komen bezoeken in het land van herkomst.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 25.09.2009, werd afgesloten op 10.09.2012 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk minder dan drie jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat verzoeker sinds 2009 in België verblijft; dat hij zich geïntegreerd heeft; dat hij de cursus maatschappelijk oriëntatie gevolgd heeft; dat hij lessen

Nederlands gevolgd heeft; dat de kinderen lid zijn van een sportvereniging; dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft wat gestaafd wordt met documenten van de RvA, VDAB en loonfiches; dat hij hier sociale contacten heeft wat gestaafd wordt met getuigenverklaringen - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging, tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Op 26 februari 2014 verklaarde de gemachtigde de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk ten aanzien van verzoekers echtgenote omdat niet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde werd voldaan.

Op 26 februari 2014 legde de gemachtigde verzoeker tevens een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Op 10 juni 2014 dienden verzoeker en zijn echtgenote een derde aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 18 augustus 2014 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp en gaf hij verzoeker en zijn echtgenote het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 september 2014 dienden verzoeker, zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in hun hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van verzoekers moeder, mevrouw Z.S, met Belgische nationaliteit.

Op 25 februari 2015 nam de gemachtigde ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker stelde tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 170 321.

Op 25 februari 2015 nam de gemachtigde tevens ten aanzien van verzoekers echtgenote een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op diezelfde dag nam de gemachtigde ook in hoofde van de kinderen van verzoeker beslissingen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), en nam hij de beslissing tot afgifte van drie bevelen tot terugbrenging (bijlage 38).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de verzoekers S.M, S.E, S.N. en S.R, respectievelijk geboren op 30 juni 2010, 30 juni 2010, 22 april 2004 en 24 april 2006, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de Raad in te stellen. In het verzoekschrift wordt niet vermeld dat de heer E.S. als ouder van de tweede, derde, vierde en vijfde verzoeker optreedt in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, die er een *accessorium* van is, zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoekers zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonst dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekers hebben geen contact meer met hun land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoekers beroepen zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al hun dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België. Verzoeker E.S. wijst erop dat zijn moeder, mevr. Z.S. met wie hij samenleeft, over een F+ kaart beschikt. Zij beschikt over een vaste tewerkstelling en staat mede in voor de opvang van de kinderen. Het spreekt voor zich dat hij ingeval van terugkeer naar hun land van herkomst, niet meer kan rekenen op steun van zijn moeder. Indien verzoekers verplicht zouden worden naar Azerbeidzjan terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat zij gescheiden zullen worden van zijn vrienden en kennissen.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier).”

Verzoeker wijst op zijn familieleven met zijn moeder Z.S, die over een onbeperkt verblijfsrecht in België beschikt (F+-kaart) en hier is tewerkgesteld, en stelt dat hij met haar samenleeft en dat zij mee instaat voor de opvang van de kinderen. Indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, zou hij dan ook niet meer kunnen rekenen op steun van zijn moeder. Wat zijn privéleven betreft, voert hij aan dat hij geen contact meer heeft in zijn land van herkomst, en dat al zijn dichte vrienden en kennissen zich in België bevinden. Een terugkeer naar het land van herkomst zou een serieuze stap terug zijn.

Vooreerst weze het opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM in principe enkel kan geschonden worden in geval van verwijdering en is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Echter, nu de bestreden beslissing een beslissing is waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoordt waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, houdt deze minstens een tijdelijke verwijdering in. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat “Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen” (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6). Bijgevolg dringt zich een onderzoek op inzake de aangevoerde verdragsbepaling.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83; EHRM 7 juli 2015, nr. 60.125/11, V.M. /België, §215), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, 1ste lid EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). *In casu* betwist verweerder dat tussen verzoeker en zijn moeder de vereiste afhankelijkheid is aangetoond opdat sprake kan zijn van een beschermingswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker een voldoende mate van afhankelijkheid heeft aangetoond opdat zijn familieleven met zijn moeder, met wie hij samenwoont en die mee zou instaan voor de opvang van de kinderen, beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het EHRM.

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke

afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Aangaande verzoekers bewering dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet meer zou kunnen rekenen op de steun van zijn moeder, bij wie hij inwoont en die hem helpt bij de opvang van zijn kinderen, ziet de Raad niet in waarom verzoeker niet zelf in het land van herkomst samen met zijn echtgenote voor de opvang van hun kinderen zou kunnen instaan of hiervoor de nodige regelingen zou kunnen treffen. In die zin kan de gemachtigde worden bijgetreden waar deze in de bestreden beslissing heeft gesteld dat verzoekers moeder al sinds 2005 in België verblijft, terwijl hijzelf pas in september 2009 naar België kwam, zodat verzoeker dus blijkbaar vele jaren in staat was om van zijn moeder gescheiden te leven. Bovendien kan de gemachtigde worden gevolgd waar hij stelt dat verzoeker niet aantoonde dat zijn moeder hem en de kinderen niet zou kunnen komen bezoeken in het land van herkomst. Verzoeker betwist dit alles ook niet in zijn verzoekschrift. De Raad acht het oordeel van de gemachtigde dat verzoeker op die manier een familieleven met zijn moeder kan onderhouden dan ook niet onredelijk.

Met betrekking tot het privéleven van verzoeker wijst de Raad erop dat dit werd opgebouwd gedurende verzoekers verblijf van ongeveer zes jaar in België, terwijl verzoeker wist of diende te weten dat zijn verblijfsstatus precair was. Deze zes jaar in precair verblijf wegen niet op tegen de veel langere periode die verzoeker buiten het Rijk heeft doorgebracht. Gelet op zijn relatief korte verblijf in België maakt verzoeker met zijn loutere bewering ook niet aannemelijk geen enkel contact meer te hebben in zijn land van herkomst. Bovendien kan de Raad de stelling van de gemachtigde bijtreden dat van verzoeker, als jongeman van thans 33 jaar, kan verwacht worden dat hij op zelfstandige basis kan verblijven in zijn land van herkomst. Het loutere feit dat verzoeker daar geen enkel contact meer zou hebben, impliceert dan ook geenszins het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen voor het ontwikkelen van een privéleven in zijn land van herkomst. Verzoeker maakt met zijn uiterst summier betoog geenszins aannemelijk dat het bestaan van zijn privéleven in België *in casu* dermate zwaarwegend is dat hieruit het bestaan van een positieve verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om de toepassing van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ten voordele van zijn privéleven.

Waar verzoeker nog lijkt te suggereren dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden omtrent artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke

motiveringsplicht inhoudt. Het volstaat dat de gemachtigde impliciet met deze bepaling heeft rekening gehouden, hetgeen *in casu* is gebeurd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van “de beginselen van goed bestuur”.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van verzoekers is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd een jaar geleden ingediend. Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoekers in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoekers wijzen erop dat zij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien zij teruggewezen zouden worden naar Azerbeidzjan, zal dit een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij haar. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

Opnieuw kan gewezen worden op het gestelde onder de bespreking van het eerste middel, met name dat volgens de geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof het ook gepast is in een onderzoek van een beslissing waarin een regularisatieaanvraag onontvankelijk wordt verklaard wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden, een aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken, ondanks het feit dat dit geen zuivere verwijderingsmaatregel is.

Waar verzoeker aanvoert dat de “lange behandelingsduur” van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een schending uitmaakt van “de beginselen van goed bestuur”, kan de Raad niet volgen. Dit middelenonderdeel werd niet op ontvankelijke wijze aangevoerd, nu verzoeker nalaat uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Ten overvloede wijst de Raad erop dat zijn bewering dat de behandelingsduur van zijn aanvraag meer dan een jaar bedroeg, feitelijke grondslag mist. Verzoeker diende zijn aanvraag in op 18 november 2013, en op 26 februari 2014, hetzij minder dan vier maanden later, werd deze aanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. In hoofde van de gemachtigde kan bijgevolg geen gebrek aan diligentie worden weerhouden, laat staan dat de gemachtigde een verklaring of verschoning voor een zogenaamde vertraging in behandeling had moeten aanvoeren. Ook al erkent de Raad dat in zeer uitzonderlijke situaties een lange behandelingsduur in combinatie met zeer slechte verblijfsomstandigheden aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 7 juli 2015, VM e a /België, nr. 60125/11) is van een dergelijke uitzonderlijke situatie thans in het geheel geen sprake.

Verzoeker stelt verder, uiterst summier en zonder enigszins een begin van bewijs aan te brengen, dat een eventuele gedwongen terugkeer naar Azerbeidzjan een zodanige psychologische ontreddeering zal teweegbrengen “bij haar” dat dit zou overeenstemmen met een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De Raad wijst er echter op dat wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker laat in het geheel na dergelijke concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen of met een begin van bewijs te staven. Verder wijst de Raad erop dat het CGVS op 30 april 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen aan verzoeker en dat de Raad op 6 september 2012 bij arrest nr. 86 963 eveneens de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verzoeker maakt in het verzoekschrift geenszins elementen aannemelijk die het CGVS en de Raad niet in hun beoordeling zouden hebben betrokken en die aanleiding zouden kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is, deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoekers zijn de mening toegedaan dat hun aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoekers mochten erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in hun individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoekers mochten verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

Verzoekers haalden de volgende argumenten aan om zich te beroepen op de buitengewone omstandigheden:

Verzoekers wijzen op de huidige situatie in Azerbeidzjan.

Verzoekers verwijzen in deze naar de reisinformatie die door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking wordt verstrekt:

Het merendeel van de reizen naar Azerbeidzjan verloopt doorgaans zonder noemenswaardige problemen. De hoofdstad Bakoe en het grootste deel van Azerbeidzjan vormen geen bijzonder gevaar voor de reizigers. Echter is het ten zeerste afgeraden om zich naar de grensstreek met Armenië, Nagorno-Karabakh, te begeven wegens het conflict tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het conflict in Nagorno-Karabakh tussen Azerbeidzjan en Armenië is nog steeds niet opgelost en heeft geleid tot de bezetting van bijna 20% van het Azerbeidjaanse grondgebied alsmede tot een toevloed van meer dan 700.000 vluchtelingen. Het is raadzaam gesprekken te mijden met betrekking tot de binnenlandse politiek, de kwestie Nagorno-Karabakh en de Armeense kwestie. De bezette gebieden langs de grensstreek met Armenië, Nagorno-Karabakh en de omgeving van de linie waar een staakt-het-vuren geldt, dienen kost wat kost te worden gemeden wegens de frequente incidenten.

De autoriteiten van de Republiek van Azerbeidzjan vestigen de aandacht van de reizigers op het feit dat Opper-Karabakh (Nagorno-Karabakh) een gebied is dat deel uitmaakt van de Republiek Azerbeidzjan (Resolutie 822, 853, 874 en 884 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties). Ook beschouwen ze reizen, die in Opper-Karabakh georganiseerd worden zonder voorafgaande toelating van de autoriteiten van Azerbeidzjan, als illegaal, met de evidente gevolgen daarvan. Het is daarom goed te weten dat reizigers naar de bezette regio's van geen enkele consulaire- of noodbijstand kunnen genieten in het geval ze in deze regio in de problemen raken.

Het Russische grensgebied met Azerbeidzjan is Dagestan. De reiziger die deze grens te dicht nadert loopt het risico te worden gearresteerd en ondervraagd over de redenen voor zijn aanwezigheid daar. Reizen in deze grensstreek wordt daarom sterk afgeraden.

Een toename in de spanningen tussen Iran en andere landen van de regio zou een aanleiding kunnen vormen voor onlusten in Azerbeidzjan. Het is derhalve aangewezen de actualiteit en de evolutie van de situatie ter plekke te volgen.

Het is aangeraden steeds een kopie van uw paspoort bij zich te hebben voor eventuele controle van documenten. Het origineel dient veilig bewaard te worden

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/azerbeidzjan/ra_azerbeidzjan.jsp?referer=tcn:314-75777-64

Voor de kinderen van verzoeker E.S. werd een verzoek in toepassing van art. 9 ter Vw ingediend. Gelet op de ziekte-toestand van de kinderen van verzoeker E.S. kunnen zij niet naar hun land van herkomst om van daaruit een regularisatie-aanvraag in te dienen.

Er wordt op geen enkele manier rekening gehouden met de ziekte-toestand van verzoekster die ontvankelijk werd verklaard.

“Psychologische problemen kunnen een buitengewone omstandigheid uitmaken. Dit werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geconcludeerd in arrest nr. 36.370. Psychologische problemen moeten onderzocht worden omdat ze kunnen kaderen in een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en omdat een attest van een psycholoog niet beschouwd kan worden als medisch getuigschrift dat nodig is om een ontvankelijke 9ter aanvraag in te dienen.”

De taak om ervoor te zorgen dat België zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 3 EVRM nakomt, rust hier dus in eerste instantie op DVZ en deze onmogelijkheid van terugkeer kan een grond vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis Vw. Verwerende partij heeft dit evenwel niet nagegaan.

De kinderen van verzoeker lopen sinds hun aankomst in België school. Verzoeker wenst dat zijn kinderen de studies verder kunnen vervolgen, minstens dat uitstel wordt verleend tot op het eind van het schooljaar.

Ook de onderbreking van een schooljaar van minderjarige kinderen van de aanvrager kan in aanmerking worden genomen als buitengewone omstandigheid. Dit geldt voor alle kinderen die schoollopen en schoolgerechtigd zijn, inclusief kleuters.

Verzoekers zijn dan ook de mening toegedaan dat er weldegelijk sprake was van buitengewone omstandigheden.”

Verzoeker meent dat de gemachtigde niet de determinerende motieven heeft uiteengezet waarom zijn aanvraag niet voldoet aan de vereisten van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij meent wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangetoond in de zin van dit artikel. Zo stelt hij in zijn aanvraag te hebben gewezen op de huidige situatie in Azerbeidjan, op de ziekte-toestand van zijn kinderen waardoor zij niet naar hun land van herkomst kunnen reizen om van daaruit de regularisatieaanvraag in te dienen, dat op geen enkele manier werd rekening gehouden met de ziekte-toestand van "verzoekster" die ontvankelijk werd verklaard, dat zijn kinderen hier school lopen en dat de onderbreking van hun schooljaar een buitengewone omstandigheid zou vormen, en dat de gemachtigde de onmogelijkheid van een terugkeer op grond van artikel 3 van het EVRM niet heeft nagegaan. Hij stelt dat de verklaring van de gemachtigde kennelijk onredelijk is en neerkomt op pure willekeur. Verzoeker wijst erop dat zijn aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, die weliswaar werd vernietigd door de Raad van State maar waarvan de bevoegde minister en de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gesteld ze te blijven toepassen. Door hiervan *in casu* af te wijken heeft de gemachtigde volgens verzoeker het vertrouwensbeginsel geschonden.

Waar verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wijst de Raad erop dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*).

De Raad onderzoekt de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, die verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De

aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De gemachtigde heeft met andere woorden geoordeeld dat verzoeker geen redenen aannemelijk heeft gemaakt waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uitdrukkelijk de determinerende motieven weergeeft waarom zijn aanvraag niet voldoet. Zo wordt er immers duidelijk op gewezen dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Vervolgens worden de redenen hiervoor uiteengezet, namelijk dat de aangehaalde elementen geen bijzondere omstandigheid vormen, waarna voor elk van de aangehaalde elementen nader wordt uiteengezet waarom ze *in concreto* niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden weerhouden. Met een dergelijke motivering handelt de gemachtigde allerminst willekeurig, zoals verzoeker aanvoert, maar past hij integendeel in redelijkheid het ontvankelijkheidsonderzoek toe zoals voorgeschreven door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker een schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert omdat zijn aanvraag voldoet aan de criteria van de instructies van 19 juli 2009, waarvan de bevoegde minister en de Dienst Vreemdelingenzaken publiekelijk hebben beweerd ze ondanks hun vernietiging te blijven toepassen, merkt de Raad op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid inderdaad op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructies werden echter vernietigd door de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zoals verzoeker zelf opmerkt, omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Hieruit volgt duidelijk dat er volgens de Raad van State eerst een uitspraak dient te worden gedaan over de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zijnde de ingeroepen buitengewone omstandigheden alvorens over te gaan tot het onderzoek van de gegrondheid.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat een vernietiging naar administratief recht impliceert dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van dit vernietigd instrument te blijven aanvoeren, ook niet op grond van niet afdwingbare beleidslijnen.

Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoeker er mocht van uitgaan dat indien zijn aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat zijn aanvraag ontvankelijk zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel dat inhoudt dat het bestuur moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen te kort worden gedaan welke de burger uit het bestuursoptreden put, brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). In deze meent de Raad dat het wettigheidsbeginsel primeert op het vertrouwensbeginsel.

Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Bovendien mag niet uit het oog verloren worden dat het gegeven dat de bovenvermelde instructies vernietigd werden door de Raad van State, niet belet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Dit is allicht wat verzoeker bedoelt met *“vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt”*. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins verward worden met door verzoeker

positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

De Raad wijst verder op de vaste rechtspraak van de Raad van State, die onder andere in het hierboven genoemde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 het begrip “buitengewone omstandigheden” als volgt heeft toegelicht: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*.

De gemachtigde kon dan ook in redelijkheid oordelen, in overeenstemming met deze vaste rechtspraak van de Raad van State, dat de door verzoeker aangehaalde elementen die betrekking hadden op integratie geen dergelijke buitengewone omstandigheden vormen. Verzoeker slaagt er met zijn kritiek niet in deze motieven te weerleggen.

Met betrekking tot de actuele situatie in Azerbeidzjan herhaalt verzoeker in het verzoekschrift slechts het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, waarover de gemachtigde in de bestreden beslissing had geoordeeld dat het vermeldt dat het merendeel van de reizen naar Azerbeidzjan doorgaans zonder problemen verloopt en dat enkel wordt aangeraden bepaalde regio's te vermijden. Door louter dit reisadvies te herhalen weerlegt verzoeker geenszins deze motivering die de Raad niet onredelijk voorkomt.

Verzoeker stelt ook in zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben gewezen op de aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die namens zijn kinderen werd ingediend, en te hebben gesteld dat zij omwille van hun ziekte-toestand niet naar hun land van herkomst kunnen reizen. De Raad merkt op dat, hoewel de onmogelijkheid om te reizen een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken, hierover in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze aanvraag op grond van artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard op 3 februari 2014. Blijkens het administratief dossier werd deze aanvraag inderdaad onontvankelijk verklaard op 3 februari 2014 omdat medische elementen werden ingeroepen die reeds werden ingeroepen in een eerdere verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter, die op 16 oktober 2013 ongegrond werd verklaard. Door thans in het verzoekschrift louter de verwijzing te herhalen naar de ziekte-toestand van de kinderen en naar deze aanvraag op grond van artikel 9ter, die inderdaad onontvankelijk werd verklaard voor de thans bestreden beslissing werd genomen, zonder dit verder toe te lichten of te staven, weerlegt verzoeker geenszins de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing en maakt hij het bestaan van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk.

Waar verzoeker wijst op de ziekte-toestand van “verzoekster” waarmee op geen enkele wijze rekening zou zijn gehouden, merkt de Raad op dat verzoeker niet duidelijk maakt wie hij met deze “verzoekster” bedoelt en dat hij de ziekte-toestand van deze “verzoekster” geenszins als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald in zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde thans niet dienstig kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Hetzelfde kan worden opgemerkt waar verzoeker op vage en theoretische manier verwijst naar “psychologische problemen” en de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, nu hij dit niet heeft aangehaald als buitengewone omstandigheden in zijn verblijfsaanvraag en thans evenzeer nalaat dit concreet toe te lichten of te staven.

In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156 325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Bovendien weerlegt verzoeker geenszins de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet aantoonde dat in het land van herkomst geen scholing kan verkregen worden, of dat de scholing van zijn kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn loutere herhaling dat het feit dat bij een terugkeer het schooljaar van zijn kinderen onderbroken zal

worden een buitengewone omstandigheid uitmaakt, niet de motivering van de bestreden beslissing onderuithaalt, namelijk dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt omdat verzoeker steeds wist dat zijn verblijfssituatie precair was en dat de scholing van zijn kinderen in België slechts een tijdelijke oplossing vormde.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde in redelijkheid kon oordelen dat geen buitengewone omstandigheden werden aannemelijk gemaakt in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 9 en 9*bis* van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES